

Kabullenemiyor İnsan

– nur.f · 02 Ocak 2019

Özlüyor insan en çok çocukluğunu..Herkesi iyi karakter ve kötü karakter diye ayırttığı, çevresindekileri hep iyi, saf, masum olarak tanıdığı günleri çok özlüyor.. Şimdiler de belki de sadece büyüdüğünde gerçeği anlamak istemesen de insanların çoğu hem iyi hem kötü karakteri oynuyorlar, biri ne iyi ne de kötü.. ne zor bu ayrımı yapmak aslında..buna alışmak bu gerçeği kabullenmek ve çocukluğundan çıkman gerektiğini gördükçe insan ruhu zedeleniyor öyle bir zedelenmek ki en çok güven nasibini alıyor.. Ah çocuk ruhum ölme , ölürsen göz yaşlarımla birlikte gömem seni yalnız başıma , sen ölürsen onlar gibi olurum, en büyük korkum ya bu ya belki de onlardan biriyim belki de sen öldüğünde onlardan birisi olacağım. Kabullenemiyorken bu kadar sen de ölürsen ben nasıl kendimi keşfedeceğim bilmem kaç karakterimi ortaya çıkarıp hangi labirentli yüzlerimde kaybolacağım ruhumun sokaklarında? Ölme , ben ki şairin korku bilmeyen konumundan tır tır titrediği yerdeyim..Ölme çocuk ruhum ..
Ölme lütfen..
Beni koma yaban ellere, ölme..
Korkutma beni..